SAVANTUL MARTIR EUGEN IONICĂ

Mihai Stere DERDENA

Printre numeroşii oameni de cultură, de cea mai înaltă valoare morală şi spirituală, ucişi de *"regele culturii"*, s'a aflat şi tânărul savant Eugen Ionică. Avea doar 34 de ani, în noaptea de 21/22 Septembrie 1939, când a avut loc masacrarea a 253 de legionari tineri şi inocenţi, caractere integre şi pilduitoare, dintre care cel puţin 95% erau intelectuali, îndeosebi studenţi.

Cititorii neinformaţi precum şi cei dezinformaţi, luând cunoştinţă de citatul pe care-l vom extrage, îşi vor da seama cu uşurinţă cât de mare om de ştiinţă ar fi devenit Eugen Ionică, poate chiar laureat al premiului Nobel pentru chimie, de n'ar fi fost omorît la o vârstă atât de tânără, când se afla în plină activitate creatoare, afirmându-se deja ca un savant demn de a fi pomenit într'o enciclopedie, după cum urmează:

"Ionică Eugen, asistent la cursul de chimie tehnologică şi de electrochimie dela Şcoala Politehnică din Bucureşti (1930). S'a născut în 4 Iulie 1905, la Zărneşti. Inginer chimist, licenţiat al Şcolii Politehnice din Zürich, în 1927. Doctor în ştiinţe al Universităţii din Paris (Sorbona), în 1930. Opera: Contribuţie la prepararea electrolitică a sărurilor piroxidate, cu Popovici, Bucureşti, 1934" (Enciclopedia României, Editura Cugetarea, Bucureşti, 1940, pagina 435; autorul acestei Enciclopedii este Lucian Predescu). Menţionăm că la arestare, era deja conferenţiar universitar la Şcoala Politehnică din Bucureşti.

În cartea *"După 60 de ani, mistificarea adevărului continuă. Cui foloseşte?"*, marele caracter Dumitru Tache Funda, încarcerat şi el în lagărul dela Vaslui, apoi, transferat la Spitalul Militar din Braşov, ca bolnav de pneumonie, (scapă în chip miraculos din acel măcel ordonat de Irodiada Lupescu şi de Carol-Irod), istoriseşte că Eugen Ionică era vizitat de soţia sa, care venea însoţită de copilalor. Această fetiţă, în vârstă de doar un an, la asasinarea tatălui său, Eugen Ionică, se numeşte Anca. Va fi nevoită această orfană din pruncie să-şi însuşească patronimul Neculce, purtat de măicuţa sa înainte de căsătorie, ca, astfel, să nu fie privată de dreptul elementar la învăţătură, ştiindu-se că, printre numeroasele crime comuniste, figurează şi prigonirea odraslelor de *"bandiţi politici"*, în virtutea sataniceilupte de clasă, concretizată în interzicerea dreptului de a studia în ciclul liceal şi, mai ales, în cel universitar. Numai renunţând la patronimul *"banditesc"* Ionică va putea Anca Neculce să treacă peste nenumăratele obstacole cvasi insurmontabile, puse de regimul comunist, în cadrul drăceştii sale lupte de clasă, şi va absolvi chiar cu brio, toate ciclurile de învăţământ, devenind actriţă talentată şi îndrăgită a Teatrului Odeon din Bucureşti.

Însă şi mai mult ne cucereşte, stârnindu-ne cea mai notabilă admiraţie, această Doamnă a scenei prin faptul rarisim că a rămas devotată, în chip exemplar, martirului său părinte, pe care il evocă în splendida scriere *"Tatălui meu, scrisoare târzie"*. Şi de oţel de v'ar fi nervii, preastimaţi cititori, tot n'aţi putea să vă opriţi torentul de lacrimi, de-aţi citi această extrem de emoţionantă evocare, inclusă în a doua carte a marelui savant legionar Duiliu Sfinţescu, volum antologic, intitulat, *"Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc să afle tot adevărul despre Mişcarea Legionară"* (Editura Crater, 1996). Evocarea *"Tatălui meu, scrisoare târzie"* apare la paginile 225-245.

Din această *"Scrisoare..."* luăm cunoştinţă că Viorica Ionică, soţia marelui mucenic pe care-l evocăm, a făcut demersuri la gâzii României din anii 1938 şi 1939 (dirijaţi de regele satanic), spre a obţine graţierea soţului său, care era condamnat la şapte ani de închisoare (pentru *"vina"* da a fi fost legionar) şi se afla internat în Spitalul Militar din Braşov. Regele mefistofelic este de acord cu graţierea solicitată, dar numai cu condiţia ca Eugen Ionică să renunţe, în scris, la ideile legionare. Eroica nevastă, pildă maritală nemuritoare, aleargă la Braşov ca să-i dea soţului această veste, pe care ea o considera profund îmbucurătoare. Dar, spre mâhnirea ei perpetuă (în anii comunismului va fi umilită într'atât, încât, neţinându-se cont că era licenţiată, va fi angajată pe post de *"femeie de serviciu"*, ca astfel să se cancerizeze şi să decedeze, în scurt timp, la vârsta de doar 54 de ani), Eugen nu acceptă acest târg diabolic al lui Irod al României, ci va urca demn şi eroic, până la capăt, drumul Golgotei, care, pentru el şi pentru camarazii săi, va fi cel dintre Braşov şi pădurea de lângă Râşnov, unde avea să fie ucis cu sălbăticie de conaţionalii săi mioritici.

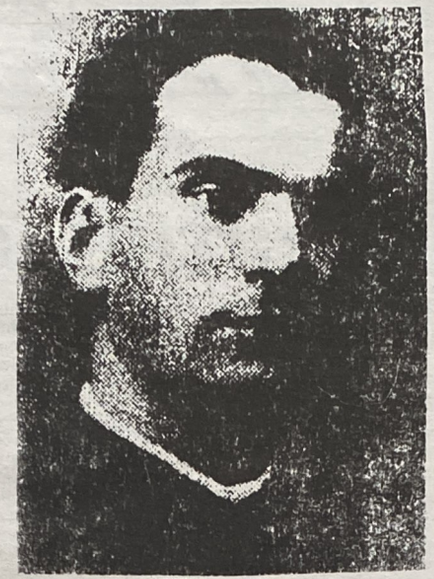

1905 - 1939

Camarazii, omoriţi în acelaşi timp, în acelaşi loc şi în acelaşi chip mişelnic, au fost aceşti bravi oameni de cultură: Traian Cotigă, Ion Herghelegiu, Grigore Pihu, Gheorghe Proca, Iuliu Suşman şi Emil Şiancu.

Unul dintre martiri, anume avocatul Ion Herghelegiu din Piatra-Neamţ a avut şansa de a nu fi fost rănit mortal. Pentrucă trupurile neînsufleţite erau lăsate pe loc, timp de trei zile şi trei nopţi, cu scopul ca să fie sfârtecate de animalele sălbatice ori de câini şi ca trecătorii, văzându-le să se cutremure (procedeul acesta masonic şi drăcesc a fost folosit în aceeaşi noapte în toată ţara, având în vedere că, în fiecare dintre cele 71 de judeţe ale României Mari, au fost ucişi câte 3-4 legionari, plus şi cei din închisoarea Râmnicul Sărat şi din lagărele Miercurea-Ciuc şi Vaslui), la căderea întunericului, Ion Herghelegiu reuşi să se depărteze de locul carnajului, să intre în pădure şi să se urce pe un arbore. Însă militarii regelui mânoctonon, ucenici zeloşi ai lui Satan, nu s'au lăsat până ce, căutând prin toate coclaurile din împrejurimi, cu număr sporit de jandarmi ucigaşi, il găsesc pe sărmanul avocat şi-l ciuruiesc, de această dată, cu rafale de arme automate.

Suntem siguri că nicăieri în lumea creştină necomunistă din secolul al XX-lea nu s'a comis un masacru de asemenea amploare. Este, aşadar, o *"performanţă"* absolută a guvernanţilor carlişti, corupţi şi vânduţi, precum şi a ostaşilor în termen, fii ai *"blândului"* popor român.

D-na Anca Ionică (silită, cum am mai arătat, de drăcească luptă de clasă, lansată de bolşevicii români, să abandoneze patronimul Ionică, optând pentru numele de familie Neculce, al bunicilor materni) este şi autoarea unui foarte documentat studiu genealogic *"O înrudire între două familii româneşti: Moşoiu din Transilvania şi Neculce din Moldova"*, publicat în numărul din Decembrie 2003 al prestigioasei reviste lunare *"Permanenţe"* din Bucureşti. Din această lucrare ştiinţifică, extrem de bogată în informaţii interesante, de certă valoare istorică, aflăm, printre altele, că generalul-erou Traian Moşoiu (cuceritorul Budapestei şi eliberator al Ungariei, în 1919, de hoarda bolşevică a lui Bela Kuhn) se înrudea pe departe, cu Sextil Puşcariu şi cu Emil Cioran. O înrudire foarte apropiată a lui Traian Moşoiu se realizează cu familia Ionică din Zărneşti prin căsătoria Paulinei Moşoiu (sora generalului Traian Moşoiu, cel născut în Tohanu Nou, în 1868, şi decedat în 1932, având din 1994 statuie în Bran, cinstire ce de mult i se cuvenea) cu inginerul Ion Ionică (1874-1952). Paulina (1886-1973) şi Ion Ionică sunt părinţii lui Eugen şi Ion (Nelu) Ionică. Iar legătura dintre vestitele familii Moşoiu şi Neculce se realizează o dată cu căsătoria lui Eugen Ionică, inginer doctor (fiul Paulinei Ionică, sora generalului Traian Moşoiu) cu inginera chimistă Viorica-Ana (1903-1957), fiica generalului Constantin Neculce (1873-1952), primar al oraşului Fălticeni, reşedinţa judeţului Baia.

În continuare, vom cita din studiul D-nei actriţe Anca Ionică-Neculce câteva fragmente dintre cele mai semnificative pentru scrierea noastră, evocatoare a savantului martir Eugen Ionică.

"Eugen Ionică a făcut liceul la <Andrei Şaguna> din Braşov, apoi strălucite studii superioare în fizică şi în chimie la München şi la Zürich, dobândind, mai apoi, doctoratul în ştiinţe la Sorbona. A devenit asistent universitar, în 1930, şi conferenţiar universitar, în 1936, la Politehnica din Bucureşti. Are lucrări ştiinţifice de mare importanţă pentru economia şi apărarea ţării. Înfiinţează Laboratorul de Chimie al Monetăriei Naţionale. Făcând parte din elita intelectuală a Mişcării Legionare a anilor '30, condusă de Corneliu Zelea Codreanu, a fost asasinat în noaptea de 21/22 Septembrie 1939, la 34 de ani, împreună cu alţi peste 250 de tineri... Era căsătorit cu Viorica Neculce şi au o fată, Anca (subsemnata), născută când el era în închisoare, iar la data asasinării lui, ea împlinea un an.

Celălalt fiu al Paulinei şi al lui Ion Ionică a fost Ion I. Ionică (Nelu), născut şi el la Zărneşti, în 1907, jurist şi sociolog. De curând, în 20 Februarie 1997, la Muzeul Satului, a fost lansată, după peste 50 de ani, sub egida Academiei Române, lucrarea lui de doctorat <Dealul Mohului>. Academicieni, profesori, specialişti, etnografi, sociologi au elogiat-o ca pe una dintre cele mai importante şi de referinţă lucrări, fără să înţeleagă necunoaşterea ei în timp de o jumătate de veac. A fost în tot timpul remarcat europenismul autorului, pe lângă profunda cunoaştere a tradiţiei. Din păcate, a fost şi el asasinat, în 1944, în condiţii neelucidate încă, la vârsta de 37 de ani, făcând parte din aceeaşi elită legionară a anilor '30... Cei doi fraţi Eugen şi Ion I. Ionică, au înfiinţat împreună cu alţi intelectuali marcanţi, cercul <Rânduiala> şi, apoi, revista <Rânduiala>,... <arhivă de gând şi faptă românească>, la care au colaborat înalte spirite ale perioadei interbelice, precum Ernest Bernea, Haig Acterian, Mihail Polihroniade, Constantin Noica, Radu Gyr şi alţii. Sediul era în casa inginerului Eugen Ionică. Poate că, odată şi odată, istorici, sociologi, psihologi vor găsi curajul necesar să separe adevărul de minciună în acest dramatic moment de istorie românească."

Avem datoria de a le spune cititorilor neinformaţi, precum şi celor dezinformaţi, că inocentul om de cultură Mihail Polihroniade, menţionat de D-na Anca Neculce în excelentul său studiu genealogic, a fost, de asemenea, omorît în noaptea de 21/22 Septembrie 1939, din ordinul aceluiaş ucigaş *"rege al culturii"*, Carol al II-lea, un ins subdezvoltat mintal, destrăbălat şi fără Dumnezeu, un rege impostor care va vinde în 1940, peste o treime din teritoriul României, din vina căruia nu se va mai realiza nicicând România Mare, deoarece Cadrilaterul va fi cedat Bulgariei cu schimb de populaţii, făcându-i pe Bulgari să ţopăie de jubilaţie.

Să vedem, acum, ce mare om a fost Eugen Ionică şi în politică nu numai în ştiinţă, afirmându-se, în chip admirabil, ca fiu spiritual al poetului naţional inegalabil, Mihai Eminescu (aşa îi definise pe legionari reputatul om de ştiinţă Simion Mehedinţi, membru al Academiei Române). Întru dovedirea acestui adevăr esenţial, vom reproduce un pasaj al studiului său *"Evreii şi Românii"*:

"Aici, în spaţiul dintre Carpaţi şi Dunăre şi la graniţa dintre Est şi Vest, Evreii ne-au declarat război şi vor să ajungă clasa conducătoare şi stăpânii statului român.

A-i calomnia şi a-i lovi este un drum care duce mai degrabă la înfrângere decât la victorie. Pentru a-i învinge pe Evrei, noi, Românii, trebue, întâi, să-i cunoaştem; să-i cunoaştem pentru a le neutraliza armele şi să-i cunoaştem pentru a-i întrece în virtuţi.

Dacă n'ar fi planul imperialist de a ne ocupa Patria şi n'ar exista acest război pe viaţă şi pe moarte, noi, Românii, n'am putea fi decât admiratorii şi prietenii lor: este exact cum, tot de 2000 de ani, şi aici, noi, Românii, ne apărăm existenţa neamului, pământul Dacilor şi al Romanilor şi dreptul la libertate." (Citat din cartea *"Comentar la Monografia oraşului Corabia"* de Alexandru Ştefănescu, Editura Babel, Bacău, 2003. Cartea aceasta are subtitlul *"Studiatur et altera pars"*).

Este vorba, aşadar, în eseul *"Evreii şi Românii"*, nu de aşa-zisul antisemitism, ci de dreptul fundamental al fiecărei etnii majoritare pe spaţiul său predestinat de a fi stăpână asupra acestui teritoriu sacrosanct, întocmai ca Norvegienii în Norvegia, ca Francezii în Franţa, ca Ugandezii în Uganda, ca Israelienii în Israel şi ca orice altă naţionalitate preponderentă într'o anumită ţară. De ce n'ar fi la fel şi pentru Români?

Revenind la obsedanta sintagmă falsă *"rege al culturii"*, cu care îl caracterizează unii istorici pe Carol al II-lea, opinăm că această pidosnicie este perfect asemănătoare cu calificativul *"cel Mare"*, acordat regelui Irod, în pofida faptului cutremurător că acest criminal fără egal a ucis 14.000 de prunci, crezând că, astfel, l-a răpus şi pe Domnul nostru Iisus Hristos. Cum i-ai putut răbda Doamne, pe aceşti ucigaşi monstruoşi şi cum rabzi încontinuu apologiile necontenite ce li se fac?!

AVIZ IMPORTANT

Persoanele care doresc să plătească abonamentul la ziarul "Cuvântul Românesc" în lei , pot depune banii în valută naţională la contul Fundaţiei Culturale "Cuvântul Românesc"

2511.1 - 10297.1 / Rol B.C.R., Fil. Sect. 6, Bucureşti

anunţând în acelaşi timp şi secretariatul fundaţiei la adresa: Oficiul Poştal Nr. 23. C.P. Nr. 9, Sectorul 6, Bucureşti